

Sygn. akt

III AUa 1168/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **13 lutego 2014 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Mirosław Szwagierczak (spr.)
	Sędziowie:	SSA Marta Pańczyk-Kujawska SSO Jolanta Krzywonos
	Protokolant	st.sekr.sądowy Elżbieta Stachowicz

po rozpoznaniu w dniu **13 lutego 2014 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **W. S.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o emeryturę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku **Sądu Okręgowego w Rzeszowie**

z dnia **19 lipca 2013 r.** sygn. akt **IV U 1627/12**

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddala odwołanie.

Sygn. akt III AUa 1168/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 3 sierpnia 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (t. jedn. Dz. U. 2009 nr 153 poz. 1227) oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych

warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) odmówił prawa do emerytury W. S., ponieważ nie udowodniła 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych.

Do powyższego okresu organ rentowy nie uwzględnił zatrudnienia w Firmie (...) w D. od 13.07.1976 r. do 12.03.1983 r. i od 16.05.1985 r. do 31.12.1998 r.

W odwołaniu od powyższej decyzji wnioskodawczyni domagała się jej zmiany i przyznania prawa do emerytury, zarzucając naruszenie § 2 ust. 1 oraz § 4 ust. 1 rozporządzenia RM z dn. 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, poprzez ustalenie, że ubezpieczona nie ma wymaganego okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych.

W uzasadnieniu wnioskodawczyni podniosła, że w zakwestionowanym przez organ rentowy okresie pracowała na stanowisku laboranta, wymienionym w wykazie A, dziale XIV, poz. 24 pkt. 1 wykazu stanowiącego załącznik nr 4 do zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego nr 7 z dnia 7 lipca 1987 r., wykonując pracę wymienioną w wykazie A, dziale XIV, poz. 24 rozporządzenia RM z 4.02.1983 r.

Odpowiadając na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podnosząc że wnioskodawczyni nie udokumentowała okresu pracy w warunkach szczególnych, gdyż przedstawione za pierwszy okres świadectwo pracy w warunkach szczególnych nie podaje nad jakimi stanowiskami wnioskodawczyni sprawowała nadzór, drugi sporny okres został udokumentowany jedynie zwykłym świadectwem pracy.

Wyrokiem z dnia 19 lipca 2013 r., sygn. akt IV U 1627/12, Sąd Okręgowy w Rzeszowie zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał W. S. prawo do emerytury od daty złożenia wniosku oraz zasądził od (...) Oddziału w R. na rzecz wnioskodawczyni kwotę 60 zł, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd ustalił, że W. S., ur. (...), była zatrudniona w Firmie (...) S.A. od 5.07.1976 r. do 31.07.2001 r., na stanowiskach: konfektora wyrobów z gumy i tworzyw sztucznych oraz laboranta. Wnioskodawczyni otrzymała świadectwo pracy w warunkach szczególnych, potwierdzające wykonywanie pracy w warunkach szczególnych w okresach: od 5 do 12.07.1976 r., od 13.07.1976 r. do 12.03.1983 r. oraz od 16.05.1985 r. do 31.07.2001 r.

Sąd za wiarygodne uznał zeznania świadków, zatrudnionych w laboratorium w tym samym czasie, co wnioskodawczyni, podkreślił również że świadek A. W. uzyskał prawo do wcześniejszej emerytury, po zaliczeniu okresu pracy na stanowisku laboranta na podstawie poz. 24, Działu XIV w wykazie A – załączniku do zarządzenia nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dn. 7.07.1987 r. W tej sytuacji zdaniem Sądu Okręgowego nie można różnicować sytuacji ubezpieczonych, w tym samym stanie faktycznym i prawnym.

W apelacji od powyższego wyroku organ rentowy zarzucił naruszenie prawa materialnego, poprzez błędną wykładnię przepisów art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w związku z § 1 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz w związku z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach FUS. Powyższe uzasadnia w ocenie apelującego wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.

W odpowiedzi na apelację organu rentowego wnioskodawczyni domagała się jej oddalenia oraz zasądzenia od organu rentowego kosztów zastępstwa radcy prawnego, uzasadniając że zajmowane stanowisko laboranta pionu produkcyjnego w całości mieści się w ramach kontroli międzyoperacyjnej, kontroli jakości produkcji i usług oraz dozoru inżyniersko – technicznego, co zostało wykazane w toku postępowania przed sądem I instancji, a organ rentowy nie przedłożył żadnego dowodu zaprzeczającego okolicznościom, wykazanym przez wnioskodawczynię.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego jest uzasadniona i skutkuje wydaniem orzeczenia reformatoryjnego, ponieważ zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie nie jest trafny i narusza prawo.

Przedmiotem sporu w sprawie była ocena uprawnienia W. S. do emerytury w obniżonym wieku, a to w związku z zatrudnieniem w szczególnych warunkach, na podstawie art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. 2009 nr 153 poz. 1227), a w szczególności spełnienie przez wnioskodawczynię warunku posiadania stażu pracy w warunkach szczególnych.

Sąd II instancji, który zgodnie z treścią art. 382 kpc jest Sądem orzekającym merytorycznie na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym jeszcze raz przeanalizował dokumenty dołączone do akt sprawy pozyskane od Firmy (...) SA – byłego pracodawcy wnioskodawczyni. Są to: zarządzenie Nr 1/88 Dyrektora Zakładów (...) z dn. 09.01.1988 r. w sprawie prac wykonywanych w warunkach szczególnych oraz akta osobowe wnioskodawczyni, a także zeznania świadków.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy dokonując oceny materiału dowodowego w przedmiotowej sprawie naruszył zasadę wynikającą z treści art. 233 § 1 k.p.c., przyporządkowując prace jakie wnioskodawczyni wykonywała w objętym sporem okresie w Zakładach (...) S.A. na stanowisku laboranta – do prac wykonywanych na stanowiskach wymienionych w wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia R.M. z dnia 7.02.1983 r. Dział XIV poz. 24 – kontrola międzyoperacyjna, kontrola jakości produkcji i usług oraz dozór inżynieryjno – techniczny na oddziałach w wydziałach w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie.

Przypomnijmy, że podstawowym aktem prawnym określającym stanowiska pracy w warunkach szczególnych jest rozporządzenie R.M. z 7.02.1983 r., które w Wykazie A Dziale IV w „chemii” do stanowisk, gdzie wykonywana jest taka praca kwalifikuje stanowiska przy produkcji i przetwórstwie wyrobów gumowych, ebonitowych oraz półproduktów środków pomocniczych do tych wyrobów. Stanowisko laboranta w zakładach przemysłu gumowego nie jest ujęte w tym wykazie. Bez żadnego znaczenia prawnego dla ustaleń w sprawach o prawo do świadczeń emerytalnych pozostaje wewnętrzne zarządzenie Dyrektora Zakładów (...), które zaliczyło to stanowisko do stanowisk pracy w warunkach szczególnych (por. wyrok SN z 27 stycznia 2012 r. sygn. II UK 103/11, LEX 1130388).

Treść zeznań świadków wskazuje na zakres czynności wykonywanych przez laborantów. Laborant dokonywał pobierania próbek z produkcji i ich badania w laboratorium, a wyniki tych badań niewątpliwie były podstawą do podejmowania decyzji produkcyjnych przez technologów produkcji. A więc to nie pracownicy laboratorium dokonywali kontroli międzyoperacyjnej jakości produkcji, lecz dostarczali wyników badań umożliwiających technologom i kontrolerom jakości produkcji dokonywanie bezpośrednio na oddziałach produkcyjnych decyzji dotyczących kontroli jakości i ocenę procesów technologicznych produkcji.

Wnioskodawczyni niewątpliwie na stanowisku laboranta wykonywała część pracy przy stanowiskach produkcyjnych, ale znaczną część swojej pracy wykonywała w laboratorium, a zatem nie mogła na tym stanowisku sprawować dozoru inżynieryjno – technicznego oraz kontroli produkcji stale i bezpośrednio przy stanowiskach wymienionych w Wykazie, a co za tym idzie kwalifikacja jej pracy na stanowisku laboranta z przywołaniem Działu XIV pkt. 24, zawarta w świadectwie pracy w warunkach szczególnych z dnia 31 lipca 2001 r. była nieuprawniona.

Fakt, że laboratorium w jakim pracowała wnioskodawczyni było umieszczone przy wydziale produkcyjnym i wykonywało badania na potrzeby produkcji – nie sprawia, że stanowiska pracy laborantów można zaliczyć do stanowisk pracy w warunkach szczególnych. Pracami w warunkach szczególnych uprawniającymi do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym są, wbrew twierdzeniom podnoszonym w odpowiedzi na apelację, wyłącznie prace na stanowiskach wymienionych w powołanym rozporządzeniu i załączniku do tego rozporządzenia (§ 1 ust 1 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. RM) - w wykazach A i B. W ocenie Sądu Apelacyjnego o zaliczeniu danego stanowiska do stanowisk pracy w warunkach szczególnych dla ustalenia uprawnień emerytalnych w obniżonym wieku nie mogą decydować wyłącznie warunki pracy w zakładach przemysłu gumowego i ich znaczna szkodliwość.

Dlatego Sąd Okręgowy, iż wnioskodawczyni stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała (w objętym sporem okresie) pracę w warunkach szczególnych na stanowisku pracy wymienionym w wykazie A stanowiącym

załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., należy uznać za całkowicie dowolną i pozbawioną podstaw faktycznych.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny, mając na uwadze zaprezentowaną powyżej własną ocenę ustaleń faktycznych sprawy uznał, że wnioskodawczyni nie spełniła wymaganych powołanymi wyżej przepisami: art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS i rozporządzenia RM z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego...warunków nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku , z uwagi na brak wykazania okresu co najmniej 15 lat pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych.

Mając na uwadze powyższe orzeczono, jak w sentencji na podstawie art. 386 § 1 kpc.

(...)

(...)

(...)